

— Простъ човѣкъ съмъ азъ, бай Стефане, — тихичко промълви конекрадецътъ и дълбоко се замисли. Почувствува, че въ думитѣ на ранения хайдутинъ има много правда и сила. Той не бѣше училъ, не знаеше да чете, не бѣше разгрѣцалъ пламеннитѣ книжки на Раковски и Каравеловъ, но огнѣтъ на свободата горѣше въ сърдцето му, както гори на всички роби. И сега като слушаше думитѣ на бунтовника, този огнѣн пламенѣеше, изпълняше го, караше го да се просълзява. Макарь че бѣше поне петъ години по възрастенъ отъ Караджата, той почтително започна да му вика „бай Стефанъ“ и да го гледа съ погледъ на подчиненъ.

А Караджата говорѣше тихо, убедително, съ дълбока вѣра въ дѣлото на хайдутитѣ и въ непремѣнната победа:

— Ние бѣхме триста души. Турцитѣ ни избиха. Ала не сме и чакали друга участъ. Знаехме че това ще ни постигне. Курбанъ отидохме ние. Отъ нашата смъртъ се учатъ другитѣ и се оставятъ да трѣгнатъ по стѣпките ни . . . Хиляди като насъ, чакатъ да имъ каже нѣкой: „хайде“!

— Ти войвода ли бѣше, бай Стефане?

— Войвода бѣше Хаджи Димитъръ. Азъ му бѣхъ помощникъ. Не не е то. Войводата е глава. А само главата нищо не прави. Трѣбватъ стотици рѣце, стотици крака. Въ хайдуш-